

ἔχει τὸν ἀνώτερόν του, καθὼς καὶ πᾶς γελοῖος τῶν γελοιω-
δέετέρόν του. Μίαν ἡμέραν τοῦ Μαΐου ὁ εὐσαρκὸς σκώληξ
ἠθέλησε νὰ ἀπολαύσῃ τὴν θαλπωρὴν τοῦ ἔαρος· βάτραχος
δὲ τις ὁσφρανθεὶς τὴν λείαν, ἀπέκοψε τὸ κάτω ἡμισυ μέρος
τοῦ τρυφεροῦ αὐτοῦ κορμοῦ. Μεγάλῃ συγκίνησις ἐκ τούτου
εἰς τὸ ἔθνος τῶν μυρμηκῶν! Τότε διεχειρίζετο τὴν ἀρχὴν
κυβερνήσεις καθαρῶς φιλειρηνικῇ, ἀλλ' ἐνώπιον τόσῃ εὐτυ-
χῶν περιστάσεων, παρήτῃσε τὰς ἀρχὰς αὐτῆς καὶ ἀπεφά-
σισε τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ ἡμιτετετημένου σκώληκος· αἱ
παρασκευαὶ ἤρξαντο πάλιν, ἀλλὰ σπουδαίως τὴν φορὰν
ταύτην ὁμολογουμένως· δέκα ἡλικίαι προσεκλήθησαν ὑπὸ
τὰ ὄπλα συγχρόνως· τὸ ζήτημα εἶχεν ἀπλοποιηθῇ· ἂν ὁ-
λόκληρος ὁ σκώληξ ἦτο ποτὲ φοβερός, ὁ ἡμισυς ἐσθλαίως ἦ-
εὐκαταγωνιστότερος. Ἐμπρός! ἴτε παῖδες μυρμηκῶν, ἴτε,
ἐλευθεροῦτε πατρίδα. Ἀλλὰ τὸ γνησίως φιλοπόλεμον κόμ-
μα ζηλοτυποῦν, διότι οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ ἐπωφεληθήσαν
τόσῃ καταλλήλως τῆς περιστάσεως καὶ ἰδιοποιήσαντο τὰς
ἐαυτῶν γνώμας, ἤρξατο νὰ ἀνακρούωσι πρύμναν καὶ νὰ
κλίνωσι πρὸς τὴν εἰρήνην τώρα· ναὶ μὲν, ἔλεγον, ὁ στρατὸς
εἶναι ἀπαραίτητος, ἀλλὰ διατὶ δέκα ἡλικίαι συγχρόνως νὰ
προσκληθῶσι; θὰ καταστραφῇ ἡ παραγωγὴ, ἡ γεωργία θὰ
μαρανθῇ, οἱ ἄγροι θὰ ἐρημωθῶσιν· ἔπρεπε νὰ προβῇτε μικρὸν
κατὰ μικρὸν εἰς τὰς προπαρασκευάς, ἵνα μὴ ἐξαντλήσητε
τὰς ζωτικὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους τῶν μυρμηκῶν· ναὶ μὲν
καλῶς ἐπράξατε νὰ θεωρήσητε τὸν πόλεμον ἀναπόδραστον,
ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἀφήσητε καὶ μίαν θύραν ἀνοικτὴν πρὸς ὀπι-
σθοχώρησιν ἐν ἀνάγκῃ. Τέλος ἦλθεν εἰς τὰ πράγματα τὸ
τελευταῖον τοῦτο κόμμα καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς ὀπισθο-
χωρήσεως. Ἀλλὰ πῶς νὰ ὀπισθοχωρήσῃ; εὐκόλως δὲν ἀνα-
στατοῦται ἐν ἔθνος, ἔστω καὶ ἔθνος μυρμηκῶν.

Αἱ συζητήσεις αὗται, αἱ παρασκευαί, αἱ ἀπειλαὶ συνε-
κίνησαν τὰς κυβερνήσεις καὶ τοὺς λαοὺς καὶ μικρὸν κατὰ
μικρὸν ἐκινήθη ἡ περιέργεια ὅλου τοῦ κόσμου. Θὰ πολεμή-
σουν ἢ ὄχι οἱ μύρμηκες; Αἱ εὐγενεῖς ψυχαί, αἱ φιλελευ-
θεροὶ καρδίαι, πάντες ἐν γένει οἱ φιλομύρμηκες τοῦ κόσμου
πιστεύουν ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν ἔθνος τόσῃ εὐγενὲς, τόσῃ
νοῦμον, τόσῃ ὑπερήφανον ὡς οἱ μύρμηκες, νὰ φοβηθῶσι τὸν
πόλεμον καὶ νὰ ὑποστῶσι τὴν κατασχύνην τῆς ἀνευ δοκι-
μῆς ἀποτυχίας· προὐχώρησαν μάλιστα καὶ περαιτέρω· ἰσχυ-
ρίσθησαν ὅτι ὁ πόλεμος τῶν μυρμηκῶν θὰ διασειῇ ὅλην
τὴν γῆν καὶ εὗρεθῃ εἰς μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, ἵνα
συντάξῃ τρεῖς φοβεράς ἐγκυκλίους, ἐξορκίζων τοὺς μύρμηκας
νὰ ἡσυχάσωσι χάριν τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου· τοῦναντίον
οἱ σκεπτικοὶ νόες, ἐκείνοι εἰς οὓς οἱ μύρμηκες φαίνονται μι-
κροί, οἱ ἀγαπῶντες τὴν εἰρηνίαν, οἱ θετικοὶ ἄνθρωποι, πάν-
τες ἐν γένει οἱ φιλοσκώληκες, προείπον ὅτι οἱ μύρμηκες εἶ-
ναι μύρμηκες καὶ ὅτι ἅπας αὐτῶν ὁ φοβερός πολεμικὸς ὀρ-
γασμὸς θὰ καταλήξῃ εἰς ἓν πούφ.

Ἀλλ' ἡ κυβερνήσις τῆς ἡμιθέου ταύτης φυλῆς γνωρίζει
κατὰ βάθος τὴν ἐπιστήμην τοῦ νὰ δικαιώσῃ ἀμφοτέρως
ταύτας τὰς προρρήσεις· οἱ νοημονέστεροι καὶ θυμοειδέστεροι
τῶν μυρμηκῶν ἐφ' ὅσον ἡ ὥρα πλησιάζει, ἐπὶ τοσοῦτον
ἀγωνίζονται νὰ φανῶσι σπουδαῖοι μὲν πρὸς τοὺς μυκτηρί-
ζοντας αὐτοὺς, γελοῖοι δὲ πρὸς τοὺς πιστεύοντας εἰς τὴν
ἡρωϊκὴν αὐτῶν καταγωγὴν. Τέλος ἐχθροὶ καὶ φίλοι τῶν
μυρμηκῶν, φθάντες εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον τῆς πε-
ριεργείας, συνεννοήθησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐρωτήσωσιν
ἀπ' εὐθείας τὴν κυβερνήσιν τῶν μυρμηκῶν διὰ μιᾶς διακοι-
νώσεως, ἂν θὰ πολεμήσῃ ἢ ὄχι.

Δυσχερὲς τῷ ὄντι θέεις! πῶς νὰ τολμῶσιν νὰ εἰπῶσι
ναί, καὶ πῶς πάλιν νὰ εἰπῶσιν ὄχι! ἂν μὲν εἰπῶσι ναί, αἰ-
σθάνονται ὅτι θὰ ἀποδειχθῶσιν ὄντες γνησία φυλὴ μυρμη-

κῶν· ἂν εἰπῶσι πάλιν ὄχι, θὰ ἀφαιρεθῇ διὰ παντὸς ἀπὸ
τῶν ἄλλων ἔθνων ἡ ἰδέα ὅτι εἶναι γίγαντες. Οἱ δημοσιο-
γράφοι διαμαρτύρονται· οἱ ὑπουργοὶ νυχθημερόν βουλευόν-
ται· τὸ ζήτημα εἶναι, πῶς νὰ ἀναγκασθῶσι νὰ ἡσυχάσωσι,
χωρὶς μὲν δηλονότι νὰ κινδυνεύσωσι, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ
χάσωσι τὴν ὑπόληψιν γιγάντων, ἣν φαντάζονται ὅτι ἔχου-
σι παρὰ τοῖς ἄλλοις λαοῖς. Μικροὶ καὶ μεγάλοι πάντες—
καὶ οἱ μύρμηκες ἔχουσι τοὺς μεγάλους τῶν—αἰσθάνονται
τὴν ἀγωνίαν τοῦ προβλήματος καὶ πάντες ἐπιδιώκουσι μέ-
σον τινὰ ὁρὸν, ὅστις καὶ τὰ συμφέροντά αὐτῶν θὰ σώσῃ ἀ-
ναιμάκτως καὶ δόξαν θὰ προσπορίσῃ αὐτοῖς ἐπίσης ἀναι-
μάκτως.

Ἐπὶ τέλους εὗρεθῇ ὁ μέσος οὗτος ὁρὸς· ἀφοῦ καὶ τὸ ναί
καὶ τὸ ὄχι, ἐσκέφθη ἡ Κυβερνήσις τῶν μυρμηκῶν, φέρει εἰς
κίνδυνον, ἂς ἀπαντήσωμεν μῆτε τὸ ἐν, μῆτε τὸ ἄλλο· ἂς
συντάξωμεν τὴν ἀπάντησιν μὲ θυμὸν μύρμηκος, ἀλλὰ καὶ
μὲ ταπεινότητα μύρμηκος· οὕτω παρατείνοντες τὴν κρίσιν,
ἴσως καταστῶμεν ἐπὶ τέλους ἐπιφύβοι, ἀναβάλλοντες ὀ-
λίγον εἰσέτι τὴν ὥραν, καθ' ἣν θὰ καταστῶμεν ὁ περίγυ-
λως καὶ ἡ χλεῦθ τῆς οἰκουμένης.

Χεσμέξ ὁ Ἰμβριος.

Ο ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΤΡΟΣ.

Εἰς τὸ διάβολο ὁ Γλάδστων, οἱ Ἑγγλέζοι καὶ οἱ Γάλλοι,
Μοῦ ξεκούφανε τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο μου αὐτί . . .
Θεὲ νὰ κάμω, ὅ,τι ἔλθῃ 'στὸ ἴδιό μου τὸ κεφάλι,
Δὲν ἀκούω πῶς κανένα Ἀγγλο, Γάλλο πρεσβευτῇ,
Λοιπὸν πόλεμο κυρήττω 'στ' ὄνομα τοῦ Βασιλεῖᾶ . . .
Μὰ ἐσεῖς μὲ γέλοια λέτε «Χά! χά! χά! Πρωταπριλιά.»

Τόσο χρόνο βεζιλίκι εἰς τὸ ἔθνος μας δὲν φθάνει,
Κι' ἀπεφάσισαν τὴν Ποῦντα νὰ μᾶς δώσουν μοναχὴ;
Τί νομίσανε; τοῦ δρόμου πῶς γινήκαμε ζητιᾶνοι;
Μία Ποῦντα μᾶς χαρίζουν γιατί ἤμαστε φτωχοί;
Λοιπὸν πόλεμο κυρήττω 'στ' ὄνομα τοῦ Βασιλεῖᾶ . . .
Μὰ ἐσεῖς μὲ γέλοια λέτε «Χά! χά! χά! Πρωταπριλιά.»

Γιὰ τὴν Ποῦντα λοιπὸν τόσα μιλιούνια ἔξοδευθῆκαν;
Γιὰ τὴν Ποῦντα νάχω τόσο εἰς τὰ σύνορα στρατό;
Γιὰ τὴν Ποῦντα τῆς Καστέλλας τὰ προχώματα γινήκαν;
Ἄν ἐδάσταξα ὡς τώρα, παραπέρα δὲν κρατῶ.
Λοιπὸν πόλεμο κυρήττω 'στ' ὄνομα τοῦ Βασιλεῖᾶ . . .
Μὰ ἐσεῖς μὲ γέλοια λέτε «Χά! χά! χά! Πρωταπριλιά.»

Μὴ χαλίζετε τ' αὐτιά μου, καὶ σὰς λέγω νέτα, σκέτα
Πῶς δὲν δέχομαι καθόλου τοῦ Σουλτάνου τὴ γραμμὴ.
Μόνο λόγια χάνεις, Βίσμαρκ, φίλοι Γλάδστων καὶ Γαμβέτα,
Δὲν ἀκούω τὸ Θεό μου γιὰ τοῦ ἔθνους τὴν τιμὴ.
Λοιπὸν πόλεμο κυρήττω 'στ' ὄνομα τοῦ Βασιλεῖᾶ . . .
Μὰ ἐσεῖς μὲ γέλοια λέτε «Χά! χά! χά! Πρωταπριλιά.»

Με αὐτὰ τὰ σοῦρα, φέρτα δὲν μᾶς ἔμεινε κεφάλι,
Μᾶς ἐστέλλατε 'στὴν Πόλι κι' ἀπ' ἐκεῖ 'στους Κοκκωτοὺς,
Καὶ μᾶς εἶπατ' ἐπὶ τέλους αἴς σας γίνῃ πιά χαλάλι.
Μία Ποῦντα γιὰ τοὺς σόλους καὶ τοὺς τόσους σας στρατοὺς.
Λοιπὸν πόλεμο κυρήττω 'στ' ὄνομα τοῦ Βασιλεῖᾶ...
Μὰ ἐσεῖς μὲ γέλοια λέτε αἰὶ! χᾶ! χᾶ! Πρωταπριλιά.»

Ἄν νομίζετε ἀλήθεια πῶς καὶ τώρα χωρατεύω,
Ἡ δὲν εἶσθε πατριῶται, ἡ δὲν ἔχετε μυαλό...
Ἐγὼ πόλεμο κυρήττω, γιὰ τὸν πόλεμο ἔσοδεύω,
Καὶ γιὰ πόλεμο τὸ ἔθνος εἰς τὰ ὄπλα προσκαλῶ.
Μὰ μοῦ κόβεται 'στὴ μέση ἀπ' τὰ γέλοια ἡ μιλιᾶ,
Καὶ μαζὶ σας κι' ἐγὼ λέγω αἰὶ! χᾶ! χᾶ! Πρωταπριλιά.»

Souris

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Χθὲς ἦτο ἡ πρώτη Ἀπριλίου, ἡμέρα καθ' ἣν ἐγεννήθη ὁ Κουμουνδοῦρος. Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ὥρειλε νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἡμέραν ταύτην ὡς ἐθνικὴν ἑορτὴν, διότι πᾶν ὅ,τι πράττεται καὶ λέγεται ἐν τῷ ἔθνει τούτῳ ὁμοιάζει πρὸς τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῆς 1ης Ἀπριλίου. Διὰ τοῦτο εὐλόγως περιέμεινε καὶ ἡ Κυβέρνησις τὴν ἡμέραν ταύτην, ὅπως ἐπιδώσῃ τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς εἰς τὴν ταυτόγραφον διακοίνωσιν τῶν Δυνάμεων. Τοῦτο δὲν ἐνόησεν ἡ Ὄρα ἥτις ἤθελε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως· ἀλλ' ὁ Κουμουνδοῦρος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσῃ τὴν διπλωματικὴν παγίδα, ἣν ἐνέκλειεν ἐν ἑαυτῇ ἡ ἡμέρα αὕτη καὶ ἐπωφελήθη αὐτῆς θαυμασίως. Τώρα, ἂν μὲν αἱ Δυνάμεις εὖρωσι τραχείαν τὴν ἀπάντησιν τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὁ Κουμουνδοῦρος θὰ εἴπῃ ὅτι τὴν ἐπέδωκε τὴν 1ην Ἀπριλίου καὶ δέον αἱ Δυνάμεις νὰ θεωρήσωσιν αὐτὴν ὡς μὴ ὑπάρχουσαν· ἂν δ' εὖρωσιν αὐτὴν συζητήσιμον, θὰ σιωπήσῃ καὶ θὰ ἀφήσῃ τὰ πράγματα νὰ βαδίσωσι τὸν ροῦν αὐτῶν. Τοιαύτη καὶ τοιαύτης καθύστερος εἶναι ὅλη ἡ διπλωματικὴ περίνοια τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου, ἣν θαυμάζουσιν ὁ Μπούμπουλης καὶ ὁ Καραπαυλός.

Ἀντὶ τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὴν ταυτόγραφον διακοίνωσιν τῶν Δυνάμεων, ἣν πάντες περιέμενον, τὸ Ἄβητικὸν Πνεῦμα ἐδημοσίευσεν χθὲς ἐν ὑπόμνημα ἀπὸ 21 λήξαντος, γελοιοδεσπότης κατασκευῆς, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐπαναλαμβάνον δύο ἢ τρεῖς ἰσχυρισμοὺς καὶ πρὸ πάντων τὰ περὶ τοῦ ὑφιστάμενου δεσμοῦ μεταξὺ τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ, συγκεχυμένης διαλεκτικῆς, ἀσυνάρτητον, μωρολόγον, ἔργον κατὰ πάντα ἄξιον τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν. Ὡς παρὰ βάλῃ τις τὸ κείμενον τοῦ ὑπομνήματος τούτου πρὸς τοὺς ἐξῆς στίχους τοῦ κ. Βλάχου καὶ θὰ ἀπαντήσῃ τὰ αὐτὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὰ αὐτὰ σχήματα τοῦ λόγου·

Ἄν χύνῃ πῦρ τὸ ὄμμα σου γνωρίζεις;
γνωρίζεις, ἂν λαλοῦσα, πυρπολεῖς;
Ἄν τὸ γνωρίζεις, τί μᾶς ἀτενίζεις;
ἂν τὸ γνωρίζεις, τί μᾶς πυρπολεῖς;

Σκληρὰ Εὐρώπη! τί μᾶς πυρπολεῖς, ἀφ' οὗ τὸ γνωρίζεις!

Λέγεται ὅτι ὁ Βίσμαρκ ἔπειλε πρὸς τὸν κ. Ράδοβιτς ἀπειλητικὸν ἔγγραφο, ὅπερ οὗτος ἐπέδειξε πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ καθ' ἣν ἡ Ἑλλάς μὴ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς προτάσεις τῆς Τουρκίας, θὰ καταστραφῇ καὶ θὰ ἀφανισθῇ ἐκ τοῦ γῆινου χάρτου. Πῶς; δὲν συνεκινήθη ὁ κ. Βίσμαρκ ἐκ τῆς προθύμου παραχωρήσεως εἰς τὴν Γερμανίαν τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Ὀλυμπίας; Τουλάχιστον χάριν τῶν προγόνων δὲν λυπεῖται τοὺς ἀπογόνους; Προτείνομεν ὅπως ἡ Κυβέρνησις ὑποσχεθῇ εἰς τὴν Γερμανίαν τὸν Παρθενῶνα τοῦ Φειδίου, ἂν συγκατατεθῇ αὕτη νὰ προστατεύσῃ τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ ἑλληνικὸν βασίλειον ὠνομάσθη μέχρι τοῦδε διαφοροτρόπως· πρῶτον ὠνομάσθη πρῶτον βασίλειον, δεύτερον ὠνομάσθη βασίλειον ληστῶν· ὁ δὲ Χεσμές ὁ Ἰμβριος ἐν σημερινῷ ἄρθρῳ ὠνομάζει αὐτὸ Βασίλειον μυρμηκῶν. Τὸ Μη Χάρεσαι ἀνακαλύπτει νέαν καὶ τελειότεραν διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ κλησιν, βασίλειον τῶν ὑπασπιστῶν· διότι ἐν τῇ εὐτυχῇ ταύτῃ χώρᾳ ἂν ἦσαι ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως, δύνασαι τὰ πάντα νὰ τολμήσῃς ἀτιμωρητέ. Εἰς ὑπασπιστῆς τοῦ βασιλέως ὕβρισε πρὸ δύο μηνῶν διακεκριμένον βουλευτὴν, ἄλλος ἔδειρε μίαν γυναῖκα τοῦ λαοῦ, τρίτος δὲ τολμηρότερος ἐξεδίωξε καὶ αὐτὴν τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ κτήματος τοῦ βασιλέως, προκειμένου περὶ ἐκτελέσεως ἀποφάσεως τινος· καὶ ἡ μὲν ἐπὶ τούτῳ μήνυσις κοιμᾶται ἤδη ὑπὸν νήδυμον· ἀλλὰ ὁ αὐτὸς ὑπασπιστῆς, ὡς διοικῶν τὴν τὴν φρουρὰν Δικελείας, ἀγνοῶν καὶ τὸ ἀπλούστατον αὐτὸ πρᾶγμα, ὅτι ἐνεργεῖ ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, διέταξε καὶ τὸ 10 τάγμα διερχόμενον διὰ Δικελείας νὰ μὴ πλησιάσῃ εἰς τὴν βασιλικὴν ἐπαυλιν, ἐν ᾗ οἱ στρατιῶται ἦσαν κατὰκοποι καὶ ἔχρηζον ἀναπαύσεως. Δὲν εἶναι λοιπὸν κράτος τοῦτο ὅπου οἱ ὑπασπισταὶ εἶναι βασιλεῖς καὶ οἱ βασιλεῖς δὲν ἠξεύρομεν τί εἶναι;

Πολλοὶ δημοσιογράφοι παρ' ἡμῖν, διακρινόμενοι καὶ διὰ τὰς μηχανικὰς γνώσεις των, προσκληθέντες εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ πυροβολικοῦ, ἐξήτησαν νέον τι ὄπλον ὀνομαζόμενον Nordenfeld, ὅπερ ἀπεφάσισαν νὰ συστήσωσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὡς δοκιμώτατον, εὐχρηστότατον καὶ ἀδίστακτως τροπαιοφόρον. Οἱ μηχανικοὶ οὗτοι δημοσιογράφοι εἶναι οἱ κύριοι Ἰωάννης Καμπούρογλους καὶ Παναγιώτης Τσερτόλιας.

Ἀνέγνωμεν ἐν τινι ἄρθρῳ τοῦ ἀθηναγράφου» δισταγμῶς περὶ τῶν προθέσεων τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῆς εἰς τὴν διακοίνωσιν τῶν Δυνάμεων ἀπαντήσεως καὶ ἐσκέφθημεν ὡς ἐξῆς: Ἀφοῦ ὁ πατριωτισμὸς τοῦ Σιβιτανίδου διστάζει περὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ Βασιλέως, πόσος νὰ ἦναι ἄρα γε ὁ πατριωτισμὸς τοῦ Κουμουνδοῦρου, περὶ οὗ δὲν διστάζει; Καὶ τὸ ἐναντίον, ἀφ' οὗ ὁ Κουμουνδοῦρος ἔχει τὴν πατριωτισμὸν νὰ λέγῃ εἰς τὸν Σιβιτανίδην ἵνα διστάσῃ περὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ Βασιλέως, πόσος νὰ ἦναι ἄρα γε ὁ πατριωτισμὸς τοῦ Σιβιτανίδου;

Ἐρωτᾶται ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Κυριῶν, ἡ πρὸς περιθάλψιν τῶν Χίων ὀρισθεῖσα, ἂν δέχεται νὰ περιθάλψῃ καὶ Ἰμβρίους.

Ἡ ἐπὶ τῶν θυμάτων τῆς Χίου ἐπιτροπὴ παρακαλεῖται νὰ μὴ λησμονήσῃ καὶ ἕτερον θῦμα τῶν σεισμῶν τῆς νήτου ταύτης, τὸν νεανίαν κ. Παναγιώτη Πουλοῦ, ὅστις ἀναθάρσυνε